

Sygn. akt III KO 79/22

POSTANOWIENIE

Dnia 19 lipca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Malarski

w sprawie dot. zażalenia M. B.
na postanowienie prokuratora Prokuratury Rejonowej w S.
z dnia 6 maja 2022 r., sygn. akt [...] – 1.Ds. [...],
o odmowie wszczęcia śledztwa,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron
w dniu 19 lipca 2022 r.,
inicjatywy przekazania sprawy innemu sądowi równorzędnemu,
wyrażonej w postanowieniu Sądu Rejonowego w K.
z dnia 21 czerwca 2022 r., sygn. akt II Kp [...],
na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

odmówić przekazania sprawy.

UZASADNIENIE

Do Sądu Najwyższego wpłynął postulat Sądu Rejonowego w K. przekazania innemu sądowi równorzędnemu sprawy wywołanej zażaleniem M. B. na postanowienie prokuratora Prokuratury Rejonowej w S., mocą którego odmówiono wszczęcia śledztwa w sprawie [...]– 1.Ds. [...] ze względu na brak ustawowych znamion czynu zabronionego.

W uzasadnieniu wystąpienia Sąd właściwy miejscowo do rozpoznania zażalenia wskazał, że dobro wymiaru sprawiedliwości wymaga przekazania sprawy innemu sądowi równorzędnemu, gdyż brak jest warunków do obiektywnego i

bezstronnego rozpoznania środka odwoławczego w sprawie dotyczącej sędziego Sądu Rejonowego w K..

Sąd Najwyższy zważył, co następuje;

Inicjatywa Sądu Rejonowego w K. nie zasługiwała na uwzględnienie.

W postulacie przedstawionym przez Sąd właściwy terytorialnie nie wykazano w sposób wystarczający, że zachodziły konkretne i rzeczywiste przesłanki do zastosowania wyjątku z art. 37 k.p.k. Na przeszkodzie do wydania orzeczenia w kierunku oczekiwanym przez Sąd występujący stanęło kilka zasadniczych powodów: po pierwsze - procedowanie Sądu w sprawie zażalenia M. B. nie będzie się wiązało z merytorycznym rozstrzygnięciem w przedmiocie jego zarzutów w stosunku do konkretnej osoby. Chodzi wyłącznie o kontrolę prawidłowości orzeczenia niesądowego organu procesowego prowadzącego postępowanie przygotowawcze jedynie w sferze przedmiotowej, tzn. czy w ogóle opisane w zawiadomieniu zachowanie można zakwalifikować jako przestępstwo, a nie na płaszczyźnie podmiotowej, czyli rozstrzygnięcia o odpowiedzialności karnej wskazanej w zawiadomieniu osoby; po drugie – w związku z tym, że sprawa dotyczy sędziego zatrudnionego w Sądzie Rejonowym w K., to wszelkie ewentualne obawy zaistnienia okoliczności tego rodzaju, że mogłyby wywołać uzasadnioną wątpliwość co do bezstronności sędziego w omawianej sprawie, należy w pierwszej kolejności rozwiązać w trybie art. 41 § 1 k.p.k., bez potrzeby sięgania po właściwość delegacyjną z art. 37 k.p.k. Regulacja *iudex suspectus* powinna w niniejszej sprawie okazać się wystarczająca dla zachowania ogólnej reguły, o której mowa w art. 31 § 1 k.p.k., biorąc pod uwagę - co należało odnotować jako trzeci i ostatni argument przemawiający za nieuwzględnieniem żądania zawartego w wystąpieniu - że Sąd Rejonowy w K. jest jednostką o wieloosobowej obsadzie sędziowskiej, w którym funkcjonują 4 wydziały.

Z tego względu obawa Sądu, iż rozpoznanie zażalenia zgodnie z właściwością miejscową godziłoby w dobro wymiaru sprawiedliwości, była zbyt daleko idąca.

Z powyższych powodów Sąd Najwyższy postanowił jak na wstępie.

